

Predikan av Carl Lagerkvist - Den kämpande tron - 2025

Vi befinner oss i fastetid, en tid av eftertanke, prövning och omvändelse. Temat för denna andra söndag i fastan är ”den kämpande tron” – en tro som söker, strävar, vågar ifrågasätta men också en tro som kastar sig i Jesu armar, om och om igen.

I dagens evangelium möter vi två människor som båda befinner sig i en kamp. Den ena är en kvinna, en synderska, som kliver rakt in i fariséns hus där Jesus sitter till bords. Hon bryter alla sociala koder, hon går förbi murarna av skam och skuld som samhället byggt runt henne. Med tårar tvättar hon Jesu fötter, med sitt eget hår torkar hon dem, och med dyrbar olja smörjer hon dem. Hon kämpar – inte med svärd, inte med makt, utan med kärlekens och överlåtelsens vapen. Och Jesus ser henne. Han ser hennes tro, en tro som bryter sig igenom alla förväntningar och regler.

Den andra personen vi möter är fariséén Simon. Hans kamp är en annan. Han kämpar med att förstå, att öppna sitt hjärta, att släppa sitt dömande och se vad Gud gör mitt framför honom. Hans kamp är vår kamp – att se Guds rike när det bryter fram på oväntade platser, genom oväntade människor.

Och visst känner vi igen oss i detta? Vi lever i en tid där vi kämpar med frågor om rättvisa, identitet och tillhörighet. Krigen i världen, klimatkrisen och den växande ensamheten i vårt samhälle får oss att undra: Var är Gud? Hur kan vi leva ut en kämpande tro i vår tid? Det är nog en av de viktigaste frågorna vi kan ställa oss? Vi får också hämta tröst i bibelorden gång på gång.

Vi kan hämta tröst och vägledning i Första Kungaboken 19:1-8, där vi möter profeten Elia i en av hans svåraste stunder. Han är utmattad, rädd och

känner sig ensam i sin kamp. Men Gud överger honom inte. I öknen får han mat och vila, och Gud talar till honom i en stilla susning. Elia kämpar, men han är inte ensam. Så är det också för oss – när vi tror att vi inte orkar mer, bär Gud oss genom vår kamp.

Populärkulturen speglar ofta denna kamp. I filmer, musik och berättelser ser vi gång på gång människor som brottas med sina demoner, röster som söker mening och som ställer sig den eviga frågan: Vad är mitt uppdrag eller att det känns som att jag har allt i världen men ändå vill jag ha mer? Ett ständigt sökande. I sånger sjungs det ofta om hjärtats längtan och hoppets kamp. I mitt veckobrev tog jag upp just låten "I still havent found what I'm looking for" skriven av gruppen U2 och låttiteln översätts till "Jag har ännu inte hittat det jag söker efter... men samtidigt har jag det. Jag tänker att det sammanfattar allt. Samtidigt har vi hittat vår tro, Gud, Jesus och samtidigt är vi hela tiden på väg och på en väg, vi söker ständigt som människor.

Ett annat exempel ifrån filmens värld: I en tid där superhjältar dominerar bioduken, kanske vi behöver påminnas om att vår egen superkraft som kristna inte ligger i styrka, utan snarare i kärlek, förlåtelse och uthållighet. I vår tid kanske det är svårt att förstå och att ta in att sättet Jesus tar sig an sin auktoritet, makt är inte med något våldsutövande eller att visa på den största styrkan, Nej det är med det motsatta. Kärlekens och lidandes väg som är Jesus sätt att demonstrera sitt uppdrag och sin härlighet.

Den kämpande tron handlar inte om att ha alla svar. Det kan vara lika bra att vi konstaterar det för varandra. Det handlar om att, likt kvinnan i evangeliet, våga närma sig Jesus med allt vi är – med vår skam, vår sorg, vår längtan och vårt hopp. Det handlar om att, likt Simon, våga släppa våra fördomar och se hur Gud verkar där vi kanske minst anar det.

Paulus påminner oss i Första Korinthierbrevet 10:12-13 om att vi inte är ensamma i våra prövningar. Han skriver att ingen frestelse har drabbat oss som inte är gemensam för människor, och att Gud är trofast. Han ska inte låta oss frestas över vår förmåga, utan ge oss en utväg. Detta är en kraftfull påminnelse om att även när vi kämpar, även när tron vacklar, är Gud vid vår sida och ger oss den styrka vi behöver.

Fastan är en tid av prövning, men också en tid av möjligheter. Vi får öva oss i att se det vi ofta förbiser. I den hektiska värld vi lever i, där vi bombarderas numera av nyheter, sociala medier och snabba förändringar som kan ändras genom ett dygn, kan det vara lätt att förlora sig själv och fastna i den spiralen. Men fastan påminner oss om den motsatta spiralen att växla ner, sakta ner, att lyssna och att återvända till det som är sant och viktigt. Jesus kallar oss att stanna upp, att möta honom i bönen, i tystnaden, i tjänandet av vår nästa. Att se Jesus, Gud i den vi möter är en utmanande kallelse som kan göra vår tillvaro bättre.

Och vad betyder det konkret? Hur kämpar vi i vardagen? Vi kan hämta inspiration från berättelser i vår samtid. Vi kristna är kallade att kämpa för rättvisa, stå på de utsattas sida. Kyrkan är kallad att vara en röst för de marginaliserade, att inte bara tala om Guds kärlek, utan att konkret leva den. Att kämpa den goda kampen handlar om att se den hemlöse på gatan och inte vända bort blicken, att möta flyktingen, att lyssna till den som ingen annan lyssnar till.

Och låt oss inte glömma den inre kampen. För ibland är det vår egen tro som skakar. Vi tvivlar, vi brottas med frågor, vi känner oss vilsna. Men vet detta: att tvivla är inte att förlora tron, utan tvärtom att ta den på allvar. Kvinnan i evangeliet tog sin kamp till Jesus. Hon litade på att han skulle möta henne med nåd. Och det gör han även med oss.

”Ur djupen ropar jag till dig, Herre!” Vi känner igen oss i denna desperation, men vi får också lita på löftet: ”Hos Herren finns nåd och full lösen.” Vi kämpar, vi ropar, men vi är aldrig utan hopp. I mitt liv har det funnits stunder där orden eller ropen har på ett märkligt sätt hjälpt mig att förstå att det finns en djupare klangbotten, en slags djup anledning till varför jag ibland känner som jag känner. Ofta känner jag en mening med att Gud har en plan för mitt liv och kanske känner du igen dig i brottningen att leva här och nu som en sann människa men också den här dimensionen av att känna att det finns ibland något som jag inte alltid förstår, eller ser som kanske kan vara de olika krafterna av ont och gott, mörker och ljus i våra liv som man kan ana i sitt liv som en stilla susning eller in springa av hopp och ljus.

Låt oss kämpa den goda kampen. Låt oss vara en kyrka och församling som öppnar våra dörrar för dem som söker, som ger utrymme för frågor, tvivel och förvandling. Låt oss påminna varandra om att den kämpande tron inte är en kamp i ensamhet precis som psalmen ”Var inte rädd” av Ylva Eggehorn: ”Din ensamhet har stränder in mot ljuset, var inte rädd i sanden finns det spår”. Vi är tillsammans. Och framför allt – är vi burna av Kristus, han som ser oss, förlåter oss och kallar oss att gå ut i världen tillsammans med hans kärlek för den här världen.

Må vi våga, må vi kämpa, må vi älska och må vi stava tro och tillit i våra liv.

Amen.